

Konungens Höga Befallningshafvande i Fahlun!

Ödmjukast får jag tillkännagiva, att Nybyggaren Pehr Johnsson från Drefdagen och Hede By af dennna församling afhände sig sjelf lifvet, natten emellan d. 6 och 7 februarii, hos Lill Sven Svensson på Idre.

Efter förrättad Gudstjenst på Idre den 6 dennes, hade äfven undertecknad quarstannat i prest-stufvan öfver natten. Klockan omkring 4 på morgonen inkommo 2:nne karlar och berättade, att ofvannämde Pehr Johnsson hade hängt sig. Jag återsände straxt en af dessa karlar med tillsägelse, att den döde genast skulle nedtagas af det närvarande folket och inbäras, snaran lossas och alla hårdt tillknäpta kläder öppnas. Derpå begaf jag mig skyndsamt till Lill Sven Svensson, hvarest karlen var inburen, och undersökte, om han skulle kunna till lif återkallas, men som här voro tvänne dödsorsaker, strypning och ytterst sträng förkylning (karlen hade setat omkring 3 timmar, halfklädd, i 40 graders köld) ansåg jag att alla försök härutinnan skulle vara fruktlösa.

Då de nu närvarande personer, dels voro utsocknes resande, dels insocknes afsides i Skogarna vistande och boende, hvartill kom, att, först efter 4 veckors förlopp, Gudstjenst åter skulle blifva på Idre, och således ett ordentligt kyrkoråd svårligen kunde hållas öfver denna saken ; begagnade jag tillfället, att utaf de närvarande erhålla tillbörliga upplysningar om denna olyckliga händelse.

Efter åtskilliga förfrågningar upplystes, att Drefdags Pehr Johnsson den 4 febr., i sällskap med Embrect Pehrsson från Hede by, Näs Pehr Johnsson från Särna och Johan Johnsson fr[ån] D[it]o m[ed] flera, begifwit sig från Storbo, dit han dagen förut kommit, i ändamål att skaffa sig någon förtjenst med forslande åt resande. Under vägen ifrån Storbo till Idre blef han af Svågren Näs Pehr Johnsson undfägnad med mat, emedan denne förmärkte, att han icke egde någon sådan, och för Embrect Pehrsson beklagade han sin bekymmersamma belägenhet, emedan han saknade föda både för folk och kreatur. För att få någon säd, sålde han sin häst till ofta nämde Embrect Pehrsson, men inom få stunder tillkännagaf han sin ånger häröfver med en ynkelig jemmer. Hästhandeln uppgjordes, och Embrect Pehrsson skänkte honom en kaka bröd. Framkomne till Idre tillbringade de natten emellan d 4 och 5 febr. hos John Olsson Moen, hwarest Per Johnsson åter feck mat af sina kamrater. Den 5 reste Sällskapet vidare och Pehr Johnsson quarstannade på Idre.

Omkring 4 eller 5 på eftermid. den 6 febr. bytte han hästar med en resande af det slaget, som här allment kallas Skojare, vid namn Gustaf Vestberg, passerad från Gruvfolken i Norget och repasserad från Söderhamn af Hambreus. Längre in på aftonen ; då han tog quarter hos Lill Sven Svensson, såg man honom grubbla öfver detta byte, men fällde intet uttryck, som kunde förråda hans förtviflade beslut. Likväl påstod Gustaf Vestberg, att, när hästbytet skedde, skulle mannen hafva tuggat halm och yttrat: jag tror det vore bättre att göra af med mig, än att svälta ihjäl. Aftonen förflöt i all stillhet, intet bränvin fans på Idre, knappast mat, alla ordnade sig till hvila och omkring kl. 12 på natten blef allt lungt och stilla. Kl. 3 på morgonen, då norske mannen Tobias Zorken, en stilla och beskedlig man, hvilken aftonen förut gifvit den olycklige mat, utgick för att se om sin häst, fant han karlen hängande utanför Stallsdörren.

Att Nybyggaren Drefdags Pehr Johnsson, som var född 1792 28/12 alltid uppfört sig ganska enfalldigt, stilla och beskedligt, kan intygas, såväl af alla hans bekanta, som af undertecknad. Ofta har han varit plågad af stark melankoli. Enkan sitter nu i en vild ödemark och i en svidande fattigdom, med 3 små barn och många skulder. Ingen föda, och ingen finns här, som kan hjälpa! Då af allt, ewad jag kunnat inhämta om denna person, man faktiskt kan finna, att förnemsta orsaken till hans förtviflade beslut varit stark melankoli, förorsakad af långvarig hunger och dåliga affärer, får jag hos Konungens Höga Befallningshafvande ödmjukast anhålla, att den fattiga och djupt sörjande Enkan måtte blifva förskonad från alla dryga kostnader, som kunde uppkomma genom medico-legal besigtning och Extra-Ting!

Särna d. 8 februarii 1831.

L. Restadius
v pastor Loci